Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

3 2009 rugsėjis – spalis

Mieli Tradicijos draugai,

Rugpjūčio mėnesį vyko vienas šv. Ignaco rekolekcijų kursas moterims ir dar vienas mūsų draugams iš Baltarusijos. Buvo nuostabu matyti dalyvavusiųjų džiaugsmą po savaitės dvasinių pratybų.

Rekolekcijų kursas vyrams atidėtas ateičiai, kadangi, likus savaitei iki jų pradžios, buvo per mažai užsirašiusiųjų. Kai mes jau nusprendėme, kad kursas neįvyks šm. rugpjūčio mėnesį, tuomet atėjo daugiau žmonių, norėjusių dalyvauti. Todėl planuojame kursą vyrams nuo gruodžio 14 d. iki 19 d. ir mes prašome norinčius iš anksto registruotis.

Mes galime tik linkėti, kad kuo daugiau žmonių rastų kelią į šv. Ignaco rekolekcijas, kurių metu yra geriausias laikas tvarkyti savo gyvenimą, atlikti viso gyvenimo išpažintį, rasti gerą sprendimą gyvenimo klausimais ateičiai ir pagilinti savo tikėjimą.

Tik mūsų tikėjimas rodo mums kelią, tik jame galime rasti teisingus atsakymus į savo klausimus ir suprasti pasaulio įvykius. Nes mūsų Kūrėjas yra pasaulio bei žmonijos kilmė ir tikslas, kuris viešpatauja virš visko, nors jo priešai jam prieštarauja.

Šito tikėjimo skelbimas – nesutrumpintas, nesuklastotas modernizmo teologijos – yra Bažnyčios uždavinys ir Šv. Pijaus X kunigų brolijos tikslas dabartiniais laikais. Mes norime sudaryti žmonėms galimybę prieiti prie tikėjimo lobių, kurie šiandien dažnai yra paslėpti dėl pasaulio baimės, neteisingų nuomonių arba pinigų meilės.

Kad mes dėl to ne visuomet turime vien tik draugų ir esame dažnai išplūstami, taip pat ir bažnytinėje aplinkoje, tai mūsų negali stebinti. Taip Kristus pranašavo ir taip buvo, ir bus visuomet.

Vienas iš tų, kurie nepraleidžia nė vienos progos užsipulti Tradiciją, yra klebonas teologijos ir bažnytinės teisės licenziatas Virginijus Veprauskas, buvęs Šančių parapijos klebonas. Savo laidos apie Bažnyčios teisę metu, per „Marijos Radiją" jis išdrįso

pareikšti, kad „lefebristai“ yra „katalikiška sekta“, nepriklausanti Katalikų Bažnyčiai, ir jiems, taip pat kaip apostatams, eretikams ir shizmatikams, pagal teisę turėtų būti atsakytos katalikiškos laidotuvės ir bet kokios laidotuvių Mišios. Gal jam būtų buvę geriau truputį pagalvoti prieš šnekant viešai nesąmones, kad jam vėliu nebūtų gėda. Nes visi jau seniai žino, kad ir popiežius galvoja kitaip. Beje, kas turėtų būti „katalikiška sekta“? Arba mes esame katalikai, tuomet ne sekta, arba sekta, tuomet ne katalikai. Norėdamas išmintingai kalbėti apie Bažnyčios teisę, jis turėtų perskaityti 205 kanoną (CIC 1983 m.): „Šioje žemėje pilnoje vienybėje su katalikų Bažnyčia yra tie pakrikštytieji, kurie yra susijungę su Kristumi matomu būdu, būtent, tikėjimo išpažinimo, sakramentų bei bažnytinės valdžios ryšiais.“ Taigi, katalikas yra tas, kuris turi katalikų tikėjimą, visus sakramentus ir bažnytinės valdžios ryšius. Jeigu mes nepriimame modernizmo reformų ir netikime kitaip, nesimeldžiame kitaip, nieko nedarome kitaip, negu Bažnyčia visuomet darė, tada Bažnyčia būtų buvusi sekta du tūkstančius metų.

Mes dabar nenorime klausti, ar kunigas V. Veprauskas irgi visuomet darė tą patį. Atsakymui užtenka žiūrėti į Šančių bažnyčią, kaip buvo anksčiau ir, kaip atrodo dabar. Ką galvoti, jeigu sugriaunamas Marijos altorius ir dingsta statulos? Taip „reformaciją“ padarė liuteronai 16-ame amžiuje. Kun. Veprauskas yra klasikinis pavyzdys tų, kurie kariauja prieš katalikų Tradiciją neatsižvelgdami į faktus ir kurių tikslas yra atbaidyti žmones burtažodžiu „nepaklusnumas“. Tokiu atveju yra populizmas. Mūsų taip vadinamas „nepaklusnumas“ dėl tikėjimo priežasčių yra visai kas kita, negu Bažnyčios hierarchijos neigimas sektose. Mes tęsiame tai, ką Bažnyčia visuomet buvo dariusi, kadangi norime pasilikti katalikais.

Be to: Ar mūsų bažnytinės teisės licenciatas nežino, kad pagal bažnytinę teisę toks „nepaklusnumas“ negali sukelti pašalinimą iš Bažnyčios?

Dar vienas klausimėlis: Jeigu mes būtume sekta, kaip tai įmanoma, kad Panemunės parapijos klebonas dekanas kanauninkas Deimantas Brogys, kurio parapijoje yra mūsų prioratas, dalyvavo mūsų koplyčios pašventinimo iškilmingose pamaldose, pasipuošęs violetine spalva bei visais savo orumo ženklais, ir po Mišių draugiškai pietavo su šv. Pijaus X-ojo kunigų brolijos generaliniu vyresniuoju vyskupu Bernard Fellay (žr. nuotrauką mūsų žurnale „Pulkim ant kelių“ Nr. 28.)?

Šį klausimėlį turėtų sau užduoti ir arkivyskupas Sigitas Tamkevičius, kuris, kaip žmonės kalba, sakė per pamokslą, kad yra nuodėmė dalyvauti mūsų Mišiose. Tuomet Panemunės parapijos klebonas yra didelis nusidėjėlis. Kaip dar toli eis tokie ir panašūs šmeižtai? Ar arkivyskupas neturi kitų problemų, kaip pvz. vaikų suvedžiojimas pagal politikų velnišką planą, jaunimo silpnumas tikėjime, pašaukimų mažėjimas, kunigų gyvenimo šventumas? Ką galime išgirsti apie tai per „Marijos Radiją“?

Žmonės turėtų pradėti galvoti apie visas moderniąsias „reformas“ Bažnyčioje, dėl kurių prasidėjo pvz. šv. Komunijos priėmimas stovint, pagarba Svč. Sakramentui sumažėjo, gegužinės pamaldos yra sutrumpintos arba visiškai dingsta, o kunigai pamokslauja dažniau apie pinigus kaip apie tikėjimą. Dažnai jie gieda „Aleliuja“, bet retai kalba apie tai, kas yra nuodėmė ir jos pasekmė – pragaras.

Pagaliau kiekvienas gali suprasti, kad čia vyksta veidmainiška (arba gal netgi iš pavydo?) propaganda!

Tokie įvykiai negali sutrukdyti tam, kad vis daugiau žmonių Lietuvoje būtų laimingi, atrasdami tikėjimo lobyną Tradicijoje, kurią iš jų neteisėtai atima modernizmas.

Kadangi Vatikano II Susirinkimas yra dažnai cituojamas kaip „superdogma“, prieštaraujanti Tradicijai, ir jo vardu buvo įvesta į Bažnyčią daug žalingų naujovių, šitame aplinkraštyje jūs rasite informacijos apie šį Susirinkimą.

Jūsų Kristuje

kun. Josef Persie

Vatikano II Susirinkimas

Šitas tekstas yra ištrauka iš „Katalikų katekizmas apie Bažnyčios krizę", autorius kun. Matthias Gaudron. Visa knyga publikuojama mūsų interneto puslapyje.

Kada vyko Vatikano II Susirinkimas?

Vatikano II Susirinkimą atidarė popiežius Jonas XXIII 1962 m. spalio 11 d. Po jo mirties Susirinkimui toliau vadovavo popiežius Paulius VI, kuris jį ir uždarė 1965 m. gruodžio 8d.
Tai buvo 21-asis visuotinis susirinkimas, didžiausias dalyvių skaičiumi. Jame dalyvavo apie 2000 vyskupų.

Kuo skiriasi Vatikano II Susirinkimas nuo ankstesnių susirinkimų?

Vatikano II Susirinkimas aiškiai norėjo būti tik pastoraliniu (ganytojišku – vert. past.) susirinkimu, taigi tokiu susirinkimu, kuris nesprendžia jokių tikėjimo klausimų, o tik nubrėžia pastoralines gaires Bažnyčios gyvenimui. Jis pats atsisakė dogmų apibrėžimo ir drauge susirinkimui priskiriamo neklaidingumo. Taigi jo dokumentai nėra neklaidingi.
Visi ankstesni susirinkimai buvo dogminiai susirinkimai, ir visi jie paskelbė tam tikrus neklaidingus nutarimus tikėjimo klausimais.

Kaip Vatikano II Susirinkimas susijęs su Bažnyčios krize?

Vatikano II Susirinkime nugalėjo liberalios bei modernistinės jėgos, kurios jau seniai kasėsi po Bažnyčios pamatais. Todėl galima sakyti, jog Vatikano II Susirinkimas buvo lyg dagtis visuotiniam Bažnyčios krizės sprogimui.
Jau šv. Pijus X savo enciklikoje *Pascendi* nustatė, jog modernizmas nebėra jėga už Bažnyčios ribų, jis jau surado sekėjų Bažnyčios viduje, net jei jo sekėjai ir slėptų savo tikruosius įsitikinimus. Šv.

Pijui X, kaip ir kitiems po jo buvusiems popiežiams iki pat Pijaus XII, pavyko modernizmą šiek tiek sutramdyti. Tačiau realiai jo nepasisekė nugalėti. Nors ir buvo išoriškai sekama Pijaus XII enciklika *Humani Generis*, kurioje jis pasmerkė vadinamosios *nouvelle theologie* (naujosios teologijos – Vert. past.) neomodernizmą, tačiau daugelis slapta į ją nekreipė dėmesio. Ir toliau buvo laikomasi pasmerktų tezių bei skatinama seminaristus irgi taip elgtis.
Kokią revoliuciją Bažnyčioje reiškė Susirinkimas, atskleidė kai kurie jos atstovai. Kardinolas Suenensas išvedė paralelę tarp Prancūzų revoliucijos ir Susirinkimo, pasakydamas, jog Vatikano II Susirinkimas yra 1789-ieji Bažnyčioje. Susirinkimo teologas Yvesas Congaras sulygino jį su Rusijos revoliucija: „Bažnyčia taikiai įvykdė savąją Spalio Revoliuciją“[1].

Kaip Susirinkimas pateko į liberalų rankas?

Jono XXIII bei Pauliaus VI paramos dėka, liberalios ir neomodernistinės jėgos galėjo į Susirinkimo tekstus įterpti nemažai savo pozicijų, žymiai daugiau, nei iš pradžių tikėjosi.
Parengiamoji komisija prieš Susirinkimą buvo kruopščiai paruošusi parengiamąsias schemas, perteikiančias Bažnyčios tikėjimą. Susirinkime dėl šių schemų turėjo būti diskutuojama ir balsuojama. Tačiau jau pirmajame periode jos buvo atmestos ir pakeistos liberalų paruoštomis schemomis. Išimtis – schema apie liturgiją.
Susirinkime buvo nuo 250 iki 270 vyskupų, norėjusių ginti Bažnyčios Tradiciją ir vėliau susibūrusių į *Cœtus Internationalis Patrum*. Prieš juos opoziciją sudarė grupė liberalių kardinolų bei vyskupų, kurie buvo geriausiai organizuoti ir susibūrę į „Reino aljansą“. Pavadinimas „Reino aljansas“ kilo iš to, kad beveik visi jo vadovai buvo vyskupai, valdę vyskupijas prie Reino krantų. Ši grupė kasdien užtvindydavo Susirinkimą lapeliais, kuriuose buvo

---
[1] *Le Concile au jour le jour. Deuxième session.* Paris, 1964, p. 215.

parašyta, kaip vyskupai turi balsuoti. Didžioji dalis vyskupų buvo neapsisprendę ir būtų lygiai taip pat sekę paskui konservatyviuosius. Tačiau kadangi jie matė, jog „Reino aljanso" vadai yra asmeniniai popiežiaus draugai, o kai kurie iš jų, būtent Döpfneris, Suenensas, ir Lercaro, paskirti net Susirinkimo moderatoriais, tai ir sekė paskui juos.

Progresyviosios partijos teologas Hansas Küngas vieną kartą Susirinkimo metu pasidžiaugė, kad Susirinkime išsipildė negausios *mažumos svajonė: „Niekas iš Susirinkimo dalyvių negrįš namo toks, koks čia atvyko. Aš pats niekada nebūčiau laukęs iš vyskupų tokių drąsių ir aiškių pareiškimų"*[2]. Šiandien jau išaiškėjo, kokiai dvasiai atstovavo Küngas. Šis žmogus neigia daugelį krikščionybės dogmų (įskaitant popiežiaus neklystamumą ir Kristaus dievystę), tad net posusirinkiminė Roma jam atėmė mokymo teisę.

Ne ką geresnis yra ir Karlas Rahneris, kuris, nors nuosekliau bei atsargiau, savo raštuose platino panašias tezes, ir kurį ne kartą perspėjo Pijaus XII laikų Roma. Vatikano II Susirinkime jis įgijo didžiulę įtaką, ir Ralphas Wiltgenas jį netgi vadina įtakingiausiu teologu visame Susirinkime: „Kadangi Europos aljansas (= Reino aljansas) palaipsniui perėmė vokiškai kalbančių vyskupų poziciją, o visas Susirinkimas perėmė Aljanso poziciją, tai vienas vienintelis teologas galėjo pasiekti, kad Susirinkimas priims jo pažiūras, jei tik vokiškai kalbantys vyskupai jas priims. Toks teologas buvo T. Karlas Rahneris SJ"[3].

Karlui Rahneriui tradicinis Bažnyčios mokymas yra tik „pijų laikų monolitizmas" ir „mokyklinė teologija". Jo nusiteikimą Bažnyčios mokymo atžvilgiu nušviečia vienas laiškas, parašytas 1962 m. vasario 22 d. jo teologinio žodyno (*Kleines Theologisches Wörterbuch*) vertimo proga: „Kaip tik Schereris rašo, ar aš esu už, ar prieš itališką mano žodyno vertimą. Žinoma, italų kalba dėl Romos bonzų ir ortodoksijos saugotojų yra ypatinga problema. Todėl mano raštai ir nėra išleisti itališkai. Tačiau kita vertus... aš vėl

---

[2] Wiltgen, Ralph M., *Der Rhein fließt in den Tiber*. Feldkirch, Lins-Verlag, 1988, p. 61.

[3] Ten pat, p. 82.

sustiprinau savo pozicijas. Galima sakyti, žodynėlis yra taip parašytas, jog tie žmonės visiškai nieko nesupras ir visiškai nieko neras, kas prieštarauja jų siauraprotiškumui"[4]. Kai Šventosios Oficijos prefektas, kardinolas Ottavianis, vienoje savo kalboje Susirinkime besirūpindamas Tradicija peržengė nustatytą laiką, jam paprasčiausiai buvo išjungtas mikrofonas. Rahneris šį atsitikimą 1962 m. lapkričio 5 d. savo laiške Vorgrimleriui pakomentavo taip: „Tu jau girdėjai, kad neseniai Alfrinkas atėmė žodį Ottavianiui, nes šis per ilgai kalbėjo, ir kad tada pasigirdo plojimai (kas šiaip buvo labai neįprasta). Moto: piktdžiuga yra gryniausias džiaugsmas"[5].

Tai, kad tokie žmonės kaip Rahneris ir Küngas darė įtaką Susirinkimui, nekalba apie jo reformų teisingumą. Gaila, tačiau ir apie popiežių Joną Paulių II nieko gero nesako toks jo pareiškimas 1963 m. (kai jis dar buvo paprastas vyskupas): „Per paruošiamuosius darbus ypatingą vaidmenį atliko tokie iškilūs teologai kaip Henris de Lubacas, J. Danielou, Y. Congaras, H. Küngas, R. Lombardi, Karlas Rahneris ir kiti"[6].

Ar visi Vatikano II Susirinkimo tekstai yra nepriimtini?

Vatikano II Susirinkimo tekstus galima padalyti į tris dalis. Nemažai tekstų, pvz., Dekretą apie kunigų lavinimą, galima lengvai priimti, nes jie atitinka katalikišką mokymą. Kiti tekstai yra dviprasmiški, t. y. nors juos galima suprasti teisingai, tačiau jie gali būti aiškinami ir klaidingai. Galiausiai yra keli tokie Susirinkimo tekstai, kurių apskritai neįmanoma teisingai aiškinti ir kurių dabartinei formuluotei jokiu būdu negalima pritarti, kadangi ji prieštarauja katalikų tikėjimui. Toks tekstas, pavyzdžiui, yra Dekretas apie religinę laisvę.

---

[4] Vorgrimler, Herbert, *Karl Rahner verstehen*. Freiburg. Herder, 1985, p. 175.
[5] *Deutsche Tagespost*, 1992 10 10. p. 2.
[6] Malinski, M., *Mon ami Karol Wojtyla*. Le Centurion, 1980, p. 189.

Dviprasmiškiems tekstams pritarti galima tik tuo atveju, kai jie, arkivyskupo Lefebvre'o žodžiais, aiškinami „Tradicijos šviesoje". Trečiąją tekstų grupę reikia pirmiau pataisyti, kad jiems būtų galima pritarti.

Į Susirinkimo tekstus dviprasmybės buvo įterptos sąmoningai, tam, kad suklaidintų konservatyvius susirinkimo tėvus. Pastarųjų įtarumą galima buvo numaldyti sakant, kad tie tekstai nenori pasakyti nieko daugiau, ką Bažnyčia visada iš esmės yra mokiusi. Tačiau vėliau, remiantis tais pačiais tekstais, buvo galima ginti visiškai neortodoksiškas tezes. Tai patvirtino, pvz., Karlas Rahneris ir Herbertas Vorgrimleris, rašę, jog „dauguma visai ne antraeilių teologinių klausimų, kuriais nebuvo iki galo susitarta, palikti atviri, parinkus tokias formuluotes, kad po Susirinkimo įvairios teologinės grupuotės ir kryptys juos galėjo įvairiai aiškinti"[7]. Toksai sąmoningas miglotumas buvo teisinamas tuo, kad Susirinkimas norėjo būti tik pastoraliniu susirinkimu ir todėl čia nereikėjo siekti tokio teologinio kalbos aiškumo, koks būtų privalomas dogminiame susirinkime.

Vienas tokių dviprasmybių pavyzdys yra žymioji frazė *subsistit in* dogminėje konstitucijoje apie Bažnyčią *Lumen gentium* (1, 8). Čia skelbiama, kad Kristaus Bažnyčia „buvoja" (= *subsistit in*) Katalikų Bažnyčioje. Tačiau ankstesnis Bažnyčios mokymas visada aiškiai sakė, jog Kristaus Bažnyčia yra Katalikų Bažnyčia. Šis *est* (= yra) dar buvo įrašytas pirminiuose konstitucijos projektuose. Katalikų Bažnyčia nėra tik vienas iš Kristaus Bažnyčios įgyvendinimų, ji yra absoliučiai tapati Kristaus Bažnyčiai, todėl kitos bažnytinės bendruomenės niekada nepriklausė Kristaus Bažnyčiai. Gal ir įmanoma *subsistit in* suprasti tradicine prasme. Tačiau tai buvo naujųjų teologų įpiršta frazė, todėl po Susirinkimo ja iš karto imta grįsti naują Bažnyčios sampratą, pagal kurią Katalikų Bažnyčia tėra tik viena iš Kristaus Bažnyčios realizavimo formų. Tada kitos bažnyčios taip pat priklauso Kristaus Bažnyčiai. Būtent taip, pvz., ir mano kardinolas Willebrandsas: „*Subsistit in* iškelia dar vieną

---

[7] KK 21.

aspektą, kuris Susirinkimo diskusijų apie *Lumen gentium* dvasioje yra lygiai taip pat svarbus kaip ir pirmasis. Pirminiame formulavime, įkvėptame popiežiaus Pijaus XII encikliką *Humani generis* bei *Mystici Corporis*, išimtinai dominavo *est*. Šis žodis pažymi tai, ką kardinolas Lienartas savo kategoriškoje kalboje nusakė kaip aiškų tapatumą tarp Katalikų Bažnyčios ir Kristaus Bažnyčios, lyg „Mistinis Kūnas būtų apribotas tik Romos Bažnyčios sienomis". Tuo tarpu *subsistit in* daro užuominą, jog Bažnyčią, kurią mes per *Credo* išpažįstame kaip vieną, šventą, katalikišką ir apaštalinę, galime rasti įsteigtą ir organizuotą kaip bendruomenę būtent Katalikų Bažnyčioje, nors kartu ji yra nusidriekusi ir už pastarosios ribų... Taigi *subsistit in* leidžia ir tikėti, jog pirminė Dievo Bažnyčia randama Katalikų Bažnyčioje, ir manyti, kad ji dėl to ne ką mažiau, net jei ir su nedideliu trūkumu, yra išplitusi ir už Katalikų Bažnyčios ribų"[8]. Pagal tokią sampratą Katalikų Bažnyčia, nors yra ir geriausia Kristaus Bažnyčios forma, tačiau vis dėlto tik viena iš daugelio. O tai visiškai prieštarauja katalikų tikėjimui.

Kokios yra pagrindinės Vatikano II Susirinkimo klaidos?

Religinė laisvė ir ekumenizmas yra žalingiausios Susirinkimo klaidos. Todėl jos bus detaliau išnagrinėtos tolesniuose skyriuose. Klaidingas yra ir mokymas apie vyskupų kolegializmą. Tačiau nerimą kelia ir naivus tikėjimas pažanga bei susižavėjimas moderniuoju pasauliu, išreikšti daugelyje Susirinkimo tekstų.

Kolegializmo principas yra nukreiptas prieš autoriteto panaudojimą. Popiežius ir vyskupai jau nebegali panaudoti visos savo galios, nes dabar Bažnyčia yra valdoma kolegialiu būdu. Šiandien vyskupas tik teoriškai yra savo diecezijos vadovas. Praktiškai jis yra bent jau moraliai priklausomas nuo vyskupų konferencijų, kunigų tarybų bei kitokių pačių įvairiausių „sovietų". Net Roma nebedrįsta paprieštarauti vyskupų konferencijoms, o

---

[8] Willebrands, Johannes, *Mandatum unitatis*. Paderborn, Bonifatius Verlag, 1982, p. 352.

dažniausiai nusileidžia jų spaudimui. Bažnyčia pripažino *Prancūzijos revoliucijos propaguotą lygybės idėją. O ši remiasi J. J.* Rousseau klaidingu mokymu, kuris neigia Dievo nustatyto autoriteto egzistavimą ir visą valdžią suteikia liaudžiai. Tačiau tai visiškai prieštarauja Šv. Rašto mokymui: „Kiekvienas žmogus tebūna klusnus viešajai valdžiai, nes nėra valdžios, kuri nebūtų iš Dievo, o kurios yra – tos Dievo nustatytos. Kas priešinasi valdžiai, priešinasi Dievo sutvarkymui" (Rom 13, 1–2).

Trys Vatikano II Susirinkimo klaidos: religinė laisvė, kolegializmas ir ekumenizmas kaip tik atitinka tris Prancūzijos revoliucijos principus: laisvę, lygybę ir brolybę. Tai dar kartą patvirtina kardinolo Suenenso žodžius, jog Vatikano II Susirinkimas yra 1789-ieji Bažnyčioje.

Susirinkimo naivaus tikėjimo pažanga blogiausias pavyzdys yra pastoralinė konstitucija apie Bažnyčią šiuolaikiniame pasaulyje *Gaudium et spes*. Jame stebina liaupsės modernaus pasaulio pažangai, taigi pasaulio, kuris iš tikrųjų vis labiau tolsta nuo Dievo. 12 skyriuje skaitome: „Ir tikintieji, ir netikintieji beveik vieningai sutaria, kad viskas pasaulyje yra nukreipta į žmogų kaip į tikslą ir visa ko viršūnę"[9]. 57 skyriuje krikščionys raginami „kartu su visais žmonėmis prisidėti prie žmogiškesnio pasaulio kūrimo"[10]. Pasaulis, kuriame visa ko centras bei tikslas yra žmogus ir kuriame visi turi prisidėti prie žemiško rojaus sukūrimo, atitinka ne krikščionių, o masonų pasaulėvaizdį. Pagal krikščionišką mokymą tiktai Dievas yra visų kūrinių tikslas. O žemiškos taikos ir žemiško gėrio bus tik tiek, kiek žmonės save paves Jėzui Kristui ir vykdys jo įsakymus. Būtent kardinolas Ratzingeris *Gaudium et spes* dėl to pavadino „*Antisyllabus*"[11], nes čia aiškiai mokoma to, ką Pijus IX 1864 m. iškilmingai pasmerkė [dokumentu *Syllabus errorum* – Vert. past.]. Taip pat 1984 m. kardinolas pasakė, kad Bažnyčia 60-aisiais pasisavino „geriausias dviejų šimtų metų liberaliosios kultūros

---

[9] KK 459.
[10] KK 509.
[11] Ratzinger, Joseph Kard., *Theologische Prinzipienlehre*. München, Erich Wewel Verlag, 1982, p. 398.

vertybes". Nors šios vertybės ir „už Bažnyčios ribų", tačiau surado savo vietą ir jos viduje[12]. Tačiau ar taip gali būti? Ar gali už Bažnyčios ribų egzistuoti tikrosios vertybės? Argi Kristus neapdovanojo savo Bažnyčios tiesos pilnatve ir visokiausiomis gėrybėmis? Ką liberalizmas turi gero, visa tai galima aiškiai rasti Evangelijoje. O specifinės liberalizmo vertybės, būtent nežabota laisvė, Dievo nustatyto autoriteto nepripažinimas ir pan. yra pačios savyje antikrikščioniškos. Ši nauja posusirinkiminės Bažnyčios laikysena liberalios kultūros atžvilgiu prieštarauja *Syllabus* pasmerktam sakiniui Nr. 80: „Romos popiežius gali ir privalo susitaikyti bei susidraugauti su pažanga, su liberalizmu ir su moderniąja kultūra"[13].

Ar Vatikano II Susirinkimas kaip ordinarinio Bažnyčios mokymo atstovas nėra neklaidingas?

Kartais teigiama, jog Vatikano II Susirinkimas yra neklaidingas, nors jis ir buvo pastoralinis susirinkimas. Net jeigu jis ir neišleido ekstraordinarinių Bažnyčios mokymo aktų, neklaidingumas esą jam turėtų būti priskirtas kaip ordinarinio Bažnyčios mokymo skelbėjui, kadangi jame buvo susirinkę beveik visi pasaulio vyskupai. Be to, šiandien pasaulio vyskupai vieningai moko ekumenizmo bei religinės laisvės, o tai taip pat reiškia ordinarinio Bažnyčios mokymo skelbimą.

Tačiau taip argumentuojant pamirštama, jog tam, kad ordinariniam Bažnyčios mokymui būtų priskiriamas neklaidingumas, būtinas nepertraukiamumas ne tik erdvėje, bet ir laike. Mokymas, ilgą laiką visoje Bažnyčioje laikytas nebažnytiniu ir priešingu tikėjimui, negali staiga tapti neklaidinga tikėjimo norma, net jei visi pasaulio vyskupai jam pritartų. Būtent taip ir yra ekumenizmo bei religinės laisvės atveju. Šie mokymai visada buvo

---

[12] Kardinolo Ratzingerio interviu, duotas Vittorio Messori, paskelbtas Italijos laikraštyje *Jesus*, 1984 lapkritis, p. 72.
[13] DH 2980.

absoliučiai svetimi Bažnyčiai ir per paskutiniuosius du šimtmečius ne kartą pasmerkti. Žymiai didesnę teisę turėtume teigti, jog ekumenizmo ir religinės laisvės pasmerkimai dėl ekstraordinarinių Bažnyčios mokymo aktų yra neklaidingi.

Kad Vatikano II Susirinkimui nėra priskirtinas neklaidingumas, aiškiai pabrėžė ir kardinolas Ratzingeris 1988 m. Jis pasakė: „Daugybė teorijų sukelia įspūdį, jog po Vatikano II Susirinkimo viskas pasidarė kitaip ir kad tai, kas buvo anksčiau, jau nebegalioja arba... galioja tiktai Susirinkimo šviesoje. Bet tiesa yra ta, kad Susirinkimas neapibrėžė jokios dogmos, jis sąmoningai norėjo būti žemesnio rango, būtent vien tik pastoraliniu susirinkimu. Nepaisant to dauguma jį interpretuoja taip, lyg tai būtų kažkokia superdogma, panaikinanti kitų susirinkimų svarbą“[14]. Tai yra negarbingas žaidimas, kuris žaidžiamas remiantis Vatikano II Susirinkimu. Pačiame Susirinkime buvo pabrėžiamas jo grynai sielovadinis pobūdis, kad nereikėtų daryti teologiškai tikslių definicijų. O po Susirinkimo jau elgiamasi taip, lyg tai būtų vienintelis tikrai reikšmingas susirinkimas Bažnyčios istorijoje. Šiandien oficialiuose ir neoficialiuose pranešimuose faktiškai cituojamas tik Vatikano II Susirinkimas bei posusirinkiminiai popiežiai, o ankstesni Susirinkimai ir ankstesnių popiežių pasisakymai palikti užmarščiai.

[14] *Nach den tieferen Ursachen fragen*, iš kardinolo Ratzingerio kalbos Čilės vyskupams // *Der Fels*, 1988, Nr. 12, p. 343.

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Siūlome įsigyti knygynuose, o taip pat Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune.

Tėvas Emanuelis - TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ
Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.
Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)
Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.
Detali teologinė ir liturginė Naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir Naujųjų Mišių tekstas.

Šveicarijos fondas „UŽ GYVYBĘ“ - „MIRJAM... KODĖL TU VERKI?“ Moterų kančios po aborto
Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.
Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.

Šv. Vincentas Lerinietis - PRIMINIMAS
Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.
Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Arkivysk. Marcel Lefebvre - ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS
Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.
Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre'o pozicijai!

Kun. Juozas Lomanas - QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?
Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.
Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais
Segta, 80 p. Kaina 3 Lt.
Rinkinyje pateikti interviu ir Brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad Brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

Aleksandr Dvorkin - SEKTOS. Totalitarinių sektų apžvalga
Minkštas viršelis, 524 p. Kaina 20 Lt.
Išsamiai iš krikščioniškų pozicijų įvertinamos žymiausios totalitarinės sektos: mormonai, jehovistai, munistai, krišnaistai, „Naujojo amžiaus" judėjimas ir t.t. Vertimą finansavo Valstybinė jaunimo reikalų taryba.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas – AUKSINĖ KNYGA
Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.
XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

AUKŠTYN ŠIRDIS -
Katalikų maldos ir giesmės
Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt. Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė.
Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

NAUJIENOS

Mes planuojame išleisti metų pabaigoje:

Prel. Dr. F. Barkus – DIEVAS IR ŽMOGUS
Labai geras katekizmas suaugusiems ir vyresniems vaikams. Pirmą kartą išleistas Romoje 1950 m., maždaug 500 p.

BAŽNYČIOS MOKYMAS –
I tom.: Apie Bažnyčią
„Apie Bažnyčią" prasideda knygų serija su garsiomis enciklikomis, (daugelis iš jų pirmą kartą išversta į lietuvių kalbą). Šie tekstai yra kaip paslėptas lobynas. Daug mūsų laikmečio klausimų bei problemų popiežiai jau seniai numatė ir davė atsakymą.

Liturginis kalendorius

Rugsėjis

1 Eilinė diena – IV klasė; šv. Egidijaus, abato, ir šv. Dvylikos Brolių, kankinių, minėjimas.

2 Šv. karalius Steponas, išp. – III klasė.

Šv. Pijus X, pop. ir išp. – III klasė.

4 Eilinė diena – IV klasė. *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*

5 Šv. Laurynas Justinijanis, vysk. ir išp. – III klasė.
Nek. Marijos Širdies šeštadienis.

6 XIV sekmadienis po Sekminių – II klasė.

7 Eilinė diena – IV klasė.

8 Švč. M. Marijos Gimimas, Lietuvoje – I klasė; šv. Adrijono, kank., min.

9 Eilinė diena – IV klasė; šv. Gorgonijaus, kank., min.

10 Šv. Mikalojus Tolentietis, išp. – III klasė.

11 Eilinė diena – IV klasė; šv. Proto ir Hiacinto, kank., min.

12 Švenčiausiasis Marijos Vardas – III klasė.

13 XV sekmadienis po Sekminių – II klasė.

14 Švč. Kryžiaus Išaukštinimas – II klasė.

15 Švč. M. Marijos Septyni Skausmai – II klasė; šv. Nikomedo, kank., min.

16 Šv. Kornelijus, pop., ir Kiprijonas, vysk., kankiniai – III klasė; šv. Eufemijos, merg., Liucijos ir Geminijono, kankinių, min.

17 Eilinė diena – IV klasė; šv. Pranciškaus, išp., šventųjų stigmų įspaudimo minėjimas.

18 Šv. Juozapas Kupertinietis, išp. – III klasė.

19 Šv. Januarijus, vysk., ir draugai, kankiniai – III klasė.

20 XVI sekmadienis po Sekminių – II klasė.

21 Šv. Matas, apaštalas ir evangelistas – II klasė.

22 Šv. Tomas Vilanovietis, vysk. ir išp. – III klasė; šv. Mauricijaus ir draugų, kankinių, minėjimas.

23 Rugsėjo metų ketvirčio diena – II klasė; šv. Lino, pop. ir kank., min.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiško valgio.

24 Eilinė diena – IV klasė; Išpirkimo Švč. M. Marijos min.

25 Rugsėjo metų ketvirčio diena – II klasė.
Privalomas susilaikymas nuo mėsiško valgio, patariamas pasninkas.

26 Rugsėjo metų ketvirčio diena – II klasė; šv. Kiprijono ir Justinos, merg., kankinių, min. *Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiško valgio.*

27 XVII sekmadienis po Sekminių – II klasė.

28 Šv. kunigaikštis Vaclovas, kank. – III klasė.

29 Šv. Mykolo, arkangelo, bazilikos pašventinimas – I klasė.

30 Šv. Jeronimas, kun., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.

Spalis

1 Eilinė diena – IV klasė; šv. Remigijaus, vysk. ir išp., min.
2 Šv. Angelai Sargai – III klasė.
Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.
3 Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė, merg. – III klasė.
Nek. Marijos Širdies šeštadienis.
4 **XVIII sekmadienis po Sekminių – II klasė.**
5 Eilinė diena – IV klasė; šv. Placido ir draugų, kank., min.
6 Šv. Brunonas, išp. – III klasė.
7 Švč. M. Marija Rožančinė – II klasė; šv. Morkaus I, pop. ir išp., min.
8 Šv. Brigita, našlė – III klasė; šv, Sergijaus, Bacho, Marcelino ir Apulėjaus, kankinių, minėjimas.
9 Šv. Jonas Leonardis, išp. – III klasė; šv. Dionizo, vysk., Rustiko ir Eleuterijaus, kankinių, min.
10 Šv. Pranciškus Borgijas, išp. – III klasė.
11 **XIX sekmadienis po Sekminių** – II klasė; Švč. M. Marijos Motinystės minėjimas.
12 Eilinė diena – IV klasė.
13 Šv. Edvardas Karalius, išp. – III klasė.
14 Šv. Kalikstas I, pop. ir kank. – III klasė.
15 Šv. Teresė Avilietė, merg. – III klasė.
16 Šv. Jadvyga, našlė. – III klasė.
17 Šv. Margarita Marija Alakok, merg. – III klasė.
18 XX sekmadienis po Sekminių – II klasė; malda už tikėjimo skleidimą; šv. Luko, evangelisto, minėjimas. Pasaulio misijų diena.
19 Šv. Petras Alkantarietis, išp. – III klasė.
20 Šv. Jonas Kantijus, išp. – III klasė.
21 Eilinė diena – IV klasė; šv. Hilarijono, abato, min.; šv. Uršulės ir draugių, mergelių ir kankinių, min.
22 Eilinė diena – IV klasė.
23 Šv. Antanas Marija Klaretas, vysk. ir išp. – III klasė.
24 Šv. Rapolas, arkangelas – III klasė.
25 Mūsų Viešpats Jėzus Kristus Karalius – I klasė.
26 Eilinė diena – IV klasė; šv. Evaristo, pop. ir kank., min.
27 Eilinė diena – IV klasė.
28 Šv. Simonas ir Judas, apaštalai – II klasė.
29 Eilinė diena – IV klasė.
30 Eilinė diena – IV klasė.
31 Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia, Birutės g. 1,
įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:
10.00 Švč. Sakramento adoracija,
11.00 giedotinės šv. Mišios su pamokslu.

Šiokiadieniais:
I-III ir V:
7.15* šv. Mišios / 18.15 rožančius / 19.00 šv. Mišios.
IV:
7.15* šv. Mišios / 18.00 Švč. Sakramento adoracija / 19.00 šv. Mišios.
VI:
8.15* / 9.00 šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8-618-12953.

Galimybė atlikti išpažintį iki rožančiaus (vakarinių pamaldų,), šeštadienį ir sekmadienį iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Šiauliai

Švč. Merg. Marijos Gimimo koplyčia, Vilniaus g. 68.

Sekmadieniais:
16.30 giedotinės šv. Mišios su pamokslu.

Galimybė atlikti išpažintį iki Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Yra galimybė susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų (tel. 8-618-12953).

REKOLEKCIJOS VYRAMS

gruodžio mėn. 14 – 19 d.

5 dienos tam, kas svarbiausia gyvenime:

Koks mano gyvenimo tikslas? – Kaip išgelbėti savo sielą? – Kaip tvarkyti savo gyvenimą šitam tikslui? – Kaip Kristaus pavyzdys rodo man kelią? – Mano vieta bažnyčioje. – Kodėl katalikų tikėjimas teisingas?

Rekolekcijos – tai apmąstymo laikas Dievo akivaizdoje. Padedant kunigų paskaitoms, be pasaulio triukšmo ir išsiblaškymo, tyloje yra vienintelė galimybė rimtai apgalvoti svarbiausius gyvenimo klausimus, atlikti gerą gyvenimo išpažintį ir pagilinti savo tikėjimą. Kiekvieną dieną šv. Mišios. Kunigai pasiruošę jus išklausyti ir jums padėti.

Ypač šiandien rekolekcijos yra svarbu.

Rekolekcijos vyks šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1, Kaune. Jos prasidės pirmadienį, 12 val. (prašome atvykti ne vėliau kaip iki 11.30 val. ir baigsis šeštadienį 11 val.)

Kaina už nakvynę ir maistą – 150 Lt.

Norinčius dalyvauti rekolekcijose prašome kreiptis į priorato kunigus bent iki gruodžio 7 d.

Šv. Kazimiero prioratas

Birutės g. 1, LT-45320 Kaunas

Tel./Faks: (8-37) 749563

Tel: (8-37) 345357

El. paštas: prioratas@fsspx.lt

Mob.: 8-618-12953

Interneto svetainė: http://fsspx.lt

Mūsų sąskaitos Vilniaus banke:

VšĮ „LAETITIA“, a.s.: LT 17 7044 0600 0100 9465 (aukoms)

VšĮ „LAETITIA“, a.s.: LT 02 7044 0600 0542 9928 (knygoms)

Įmonės kodas: 110089710